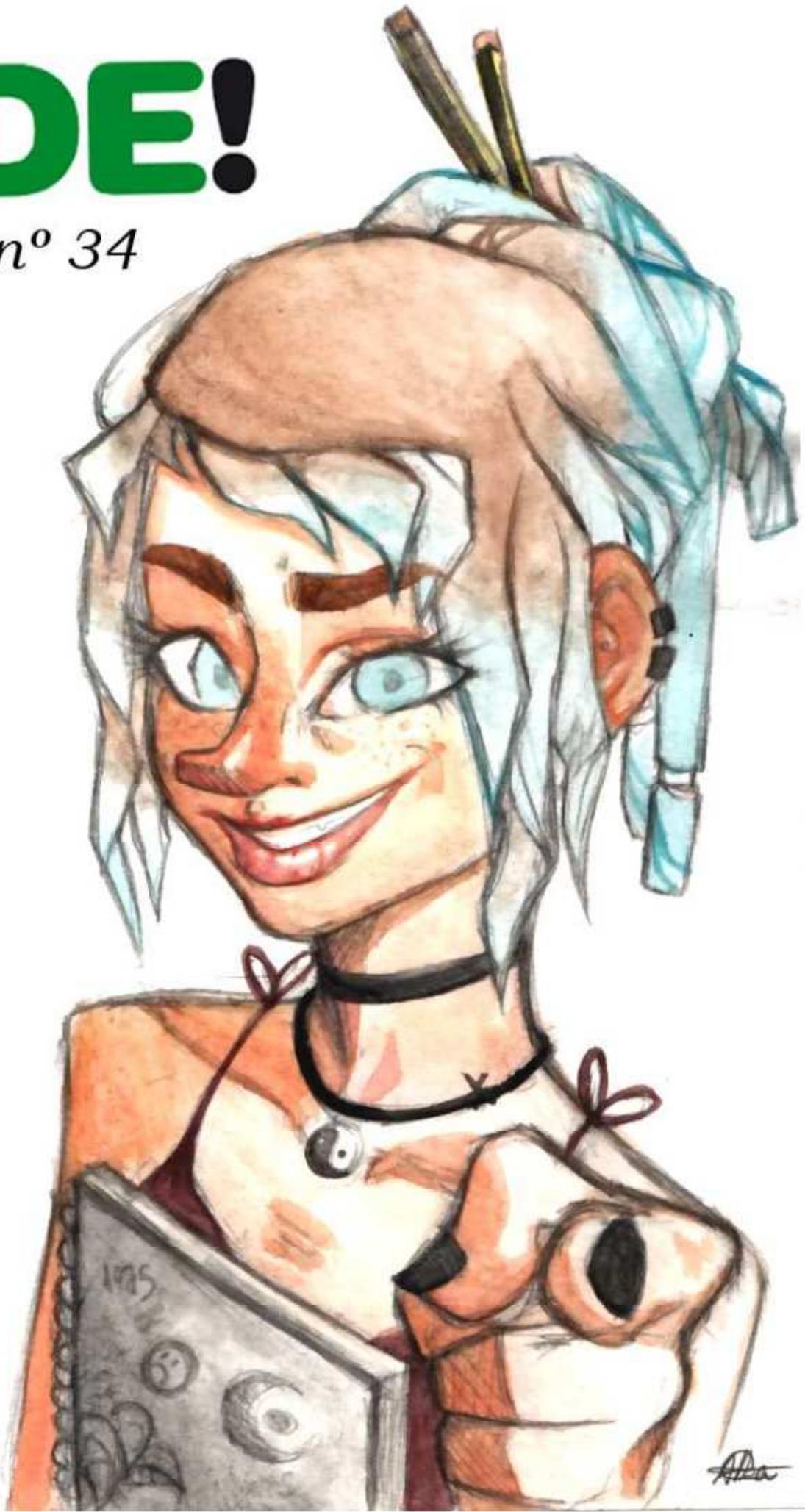

Som **CIDE!**

Revista nº 34

Som
coope-
rativa!

AMBIENTS

Durant aquest curs, els infants de 3 anys, els horabaixes hem treballat per ambients. L'objectiu ha estat afavorir noves relacions, conèixer nous espais i tenir l'oportunitat de triar tant la tipologia de joc com el temps que hi dediquen. Es a dir, durant tot l'any han pogut triar els companys, l'espai i el tipus de joc afavorint així les seves habilitats socials, l'autonomia, potenciant la iniciativa, la pressa de decisions i les habilitats motrius. Aquest camí l'hem compartit cada dia amb un grup d'infants de 4 i 5 anys i tots ens hem enriquit d'aquestes relacions.

AQUÍ VOS DEIXAM UN PETIT TAST DEL QUE HAN ESTAT ELS AMBIENTS

TOCAR I DESCOPRIR

CONSTRUIR

LA CASA

LLUM I FOSCOR

PETITS MONS

ART

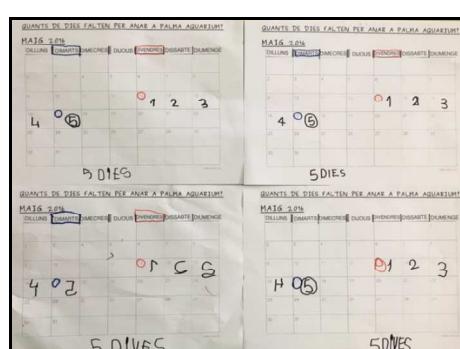
ESPERAM QUE VOS HAGI AGRADAT !!!

PALMA AQUÀRIUM

ELS NINS I NINES DE 5È D'INFANTIL HEM ANAT D'EXCURSIÓ AL PALMA AQUÀRIUM.

ABANS D'ANAR-HI, FÉREM UNA SITUACIÓ DE CÀLCUL PER SABER QUANTS DIES FALTAVEN PER ANAR A L'EXCURSIÓ.

A LA FÍ ARRIBA EL DIA I ENS ANAM AL PALMA AQUÀRIUM AMB L'AUTOCAR!!!

- FEIM UNA ACTIVITAT PER CONCIENCIAR-NOS I MANTENIR LA MAR NETA...

- VEIM MOLTS ANIMALS MARINS....

- PASSEJAM...

- DINAM...

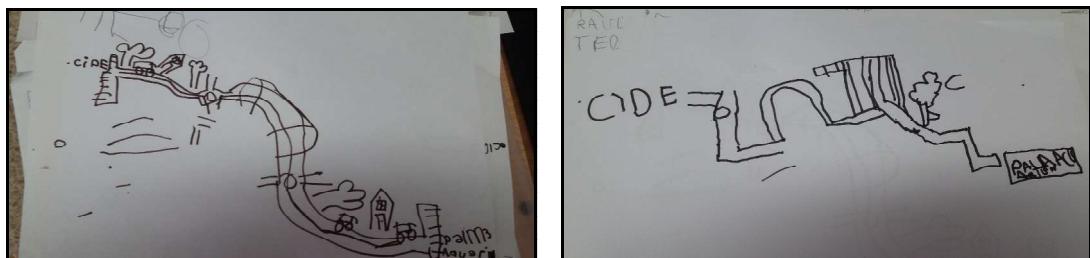
- JUGAM...

- AL DIA SEGÜENT, FEIM UNA FEINETA IDENTIFICANT ELS ANIMALS QUE VÉREM AL PALMA AQUÀRIUM...

- TAMBÉ FEIM UN RECORREGUT DE L'ESCOLA CAP AL PALMA AQUÀRIUM...

ENS HO HEM PASSAT MOLT BÉ!

VII è CONCERT SOLIDARI DE COOPERATIVES D'ENSENYAMENT

Dia 11 de febrer es va celebrar el VIIè concert solidari de les escoles cooperatives. Enguany ens feia especial il·lusió perquè la recaptació anava destinada a l'associació Stop Sandhoff a la qual pertany el nostre alumne Rodrigo de 1r de Primària. Volíem aprofitar les experiències cooperatives i decidírem que l'actuació seria compartida entre els nins de 3r d'ESO A i el curs de 1r A de Primària. La cosa no va poder ser més gratificant, ja que els majors varen "apadrinar" el menuts de primer i es feren molt amics. L'actuació ens va agradar molt, però el que més ens va emocionar va ser el bon ambient que es creà entre els nostres nins. Demostraren que som una gran família que, encara que l'engranatge de vegades es faci complicat, quan és necessari funciona com un rellotge.

Enhorabona, nins! Ha estat una gran experiència.

COM SEMBRAR UNA LLAVOR...

Aquest curs els alumnes de 2n C i E d'educació primària decidiren posar en pràctica la teoria apresa sobre les plantes. A partir de la seva iniciativa i de la feina en grup cooperatiu, acordaren distribuir-se el material necessari per sembrar una llavor d'una llentia sobre cotó, i una altra d'un ciuró sobre terra, totes elles dins una bossa, per posteriorment veure les diferències.

fer les seves dues plantacions amb molt de carinyo i un poquet d'aigua, varen considerar que les havien de regar cada dos dies, i ells mateixos s'encarregaven de pensar-hi i de fer-ho. L'alegria de anar veient com creixien les seves plantes era indescriptible.

Un dels problemes que varen tenir a l'hora de cuidar-les, fou saber la quantitat d'aigua que necessitava cada planta. Investigant aprenguérem que podíem ficar un dit a la terra per veure si estava més o menys seca i decidir així la quantitat d'aigua. Tot i així, no va ser fàcil.

Amb el pas dels dies, les seves plantes creixien i creixien i ells les veien i les mantenien orgullosos. Després d'aquesta petita però gran experiència com a jardiners, alguns d'ells ens han contat com han fet altres plantacions a casa seva amb la família i/o amics.

Una vegada en marxa, algunes de les reflexions que feren varen ser: “*la terra està més banyada que el cotó i l'haurem de regar menys*”, “*si no fem forats a les bosses, les plantes s'ofegaran i no creixeran*”. Després d'acabar el procés les varen penjar a l'exterior de la classe, a on rebien un poc de sol cada matí.

Una vegada que cada grup va

Carme Berga i Víctor Sánchez

English in 3rd of Primary

Our students have been practicing how to describe animals in English.

English in 4th Primary

We have written stories and performed them with puppets

Una experiència judoka

El dijous 5 de Maig, tots els nins de sisè C tenir-em una classe diferent a la habitual, va ser de judo, gràcies al nostre company Marc, que tot va ser possible gràcies a ell.

Per poder fer aquesta activitat vàrem haver d'anar al pavelló. Allà ajuntàrem molts matalassos per poder formar un tatami. (Lloc on es practica el judo sense fer-se mal)

Per poder entrar al tatami vàrem haver de llevar-nos les sabates i fer un rei (salutació en japonès) perquè el tatami és un lloc sagrat.

Abans de començar amb la classe, férem un escalfament: estiràrem els músculs per evitar lesions, vàrem fingir que corríem, primer ho férem lentament i cada vegada més de pressa, més de pressa, més de pressa...

Vàrem aprendre un ukemi ben fet (caiguda en japonès) i com llançar en terra a la gent.

Férem un joc que era de tres nins que havien de caçar als altres i només podien reviure si feien una demostració als professors d'una bona caiguda.

Més tard ens varen fer una demostració d'un combat de judo, va ser al·lucinant, perquè no lluitaven, aprofitaven la força de l'altre per poder llançar en terra al contrincant. En el judo també hi ha que saber física, perquè estudien la gravetat i així poden guanyar al seu contrincant.

En conclusió, va ser una experiència extraordinària, es notava que hi havia un ambient de felicitat i alegria. Jo crec que és una experiència que sempre perdurà perquè és un moment en que estàvem tots junts i passant-nos-ho molt bé.

Hem gaudit d'una classe de dos professionals del judo o udokas de molt alt nivell.

6th Primary Project

The students have been doing a project about famous paintings in our English and Art lessons during the third term.

We have learned a lot about these awesome artists and their amazing creations.

Guernica, Pablo Picasso
(Daniel Luque, 6th A)

Starry night, Vincent Van Gogh
(Marc Rodríguez, 6th A)

Bedroom in Arles, Vincent Van Gogh
(Pilar Pons, 6th A)

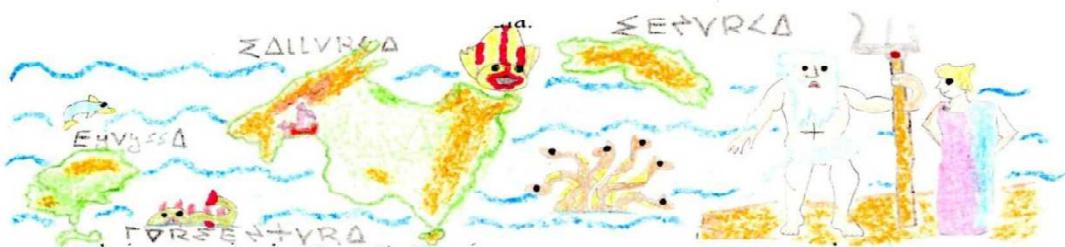
The three musicians, Pablo Picasso
(Marcos Matamoros, 6th A)

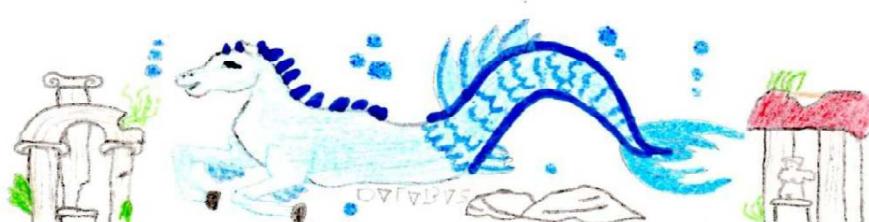
ANÚVAL I L'ILLA DE LES SARGANTANES

TALLER DE MITES GRECS

Fa milers d'anys Posidó, déu de les aigües, es va casar amb la bella ninfa Anfítrite. Com a regal per la seva esposa va crear amb el seu trident quatre illes enmig del Mediterrani. Les anomenà igual que les seves filles preferides: Mallurca, Menurca, Eivissa i Formentura. A la més gran de totes, Mallurca, va construir un enorme palau fet de coralls i algues a la vora d' una gran badia. Aprop de les illes, ja al continent, es trobava la ciutat de Dianion. Dianion era coneguda pel seu port, vaixells de tot el món conegeut duien a la ciutat carregaments de terres llunyanes: or, plata, diamants, seda i fins i tot animals exòtics. Però el rei d'aquelles terres era un home malvat i cobdiciós, es deia Anúval i era temut a tot el territori perquè havia conquerit quasi tot els regnes veïns que envoltaven el de Dianion.

Un dia, mentre Anúval i els seus soldats anaven en vaixell per conquerir una altra ciutat, varen veure a la llunyania la silueta d'unes illes rocoses. Tothom sabia que els mortals no podien anar a aquelles terres, era el regne de Posidó. A més les illes estaven custodiades per un monstre, el Dofobos. El Dofobos era un monstre marí que tenia meitat superior de cavall i inferior de peix. Era temut pels mariners, ja que destrossava les embarcacions on viatjaven.

Anúval, encara sabent el perill que suposava, volia conquerir les illes. Així que va canviar de direcció i es va dirigir cap a les illes. Varen viatjar durant dos dies seguits, fins que varen arribar a l'illa més gran, Mallurca, que de moment no hi havia rastre del Dofobos. Tot els mariners i soldats observaven bocabadats l'illa, era preciosa, amb boscos de pins i d'alzines, altes muntanyes i cales d'arena blanca i aigua cristal·lina.

Ningú es va adonar que el Dofobos havia aparescut de les profunditats. Era gegantesc, era més alt que qualcuns dels penya-segats de Mallurca.

Pareixia que tot havia acabat per Anúval i els seus homes, però duien amb ells una catapulta. Varen llançar la pedra més grossa que tenien i van deixar el Dofobos fora de joc. El seu pla seria atacar per sorpresa però des de les profunditats el missatger de Posidó, Delphinus el Dofí, ho va veure tot i va nedar tot el ràpid que va poder fins al castell. Delphinus va arribar al palau del déu abans que Anúval. Quan va ser allà va dir:

-Senyor, senyor, Anúval i els seus homes volen conquerir les illes!

-I el Dofobos, no ha fet res per impedir-ho? - va preguntar Posidó.

-Sí, pero duien una catapulta i...

-No diguis més Delphinus. Maleït mortal, ho pagaràs molt car! -va exclamar Posidó envermellit de ràbia.

De seguida el déu i els seu sequit abandonaren el castell i es varen dirigir cap a la punta oest de l'illa que era on estava n'Anúval.

Mentre, el tirà i els seus homes es preparaven per tomar Mallurca. Anaven armats fins les dents, duien espases, llances, dagues, arcs i fletxes. Anúval mirava l'illa, era com si no hi hagués ningú, tot estava massa tranquil. De cop va veure que s'apropava un exèrcit, l'exèrcit de Posidó. Estava compost de desenes de criatures marines: tritons, sirenes, dofins, monstres de les profunditats i davant de tots, el carrouatge turquesa de Posidó tirat per dos cavallots de mar. Al veure-ho tot hi va nedar tot el ràpid que va poder fins al castell.

Quan els dos exèrcits estaven cara a cara, Posidó va bramar:

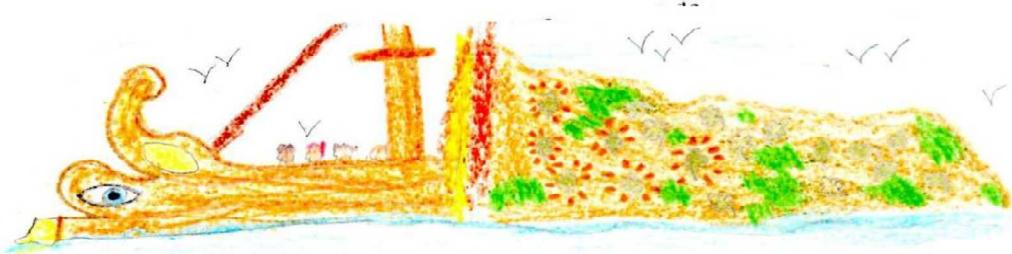
-Encara estàs a temps de fugir, Anúval!

-Mai, t'arrebataré les illes i seran meves per sempre!

-Bé, tu ho has volgut, passaràs la resta dels teus dies en aquesta illa però...

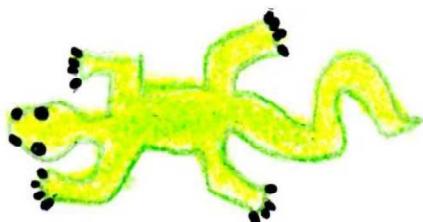
En aquell instant, l'enorme vaixell de guerra d' Anúval, es va convertir en pedra. Però no va acabar aquí, tots els homes de l'embarcació, inclòs Anúval, es varen transformar en petits llangardaixos.

-Viuràs sempre aquí, però convertit en un miserable rèptil. Què et pensaves, que podries derrotar a un déu?.- La veu de Posidó era potent.

Des d'aquell dia centenars, per no dir milers de sargantanes poblen un illot davant del port de Sant Elm que amb el temps es conegué com la Dragonera. Però el que ningú sap és que aquells rèptils són descendents d'un home que per la seva cobdícia va ser castigat pel déu de les aigües.

LA COBDÍCIA ÉS CASTIGADA SEVERAMENT.

Joan Rodríguez Nicolau

6èD

TRIMPIT I L'ASPECTE

TALLER DE MITES GRECS

Un dia assolellat en una ciutat petita de Grècia, devora del Laberint de Creta, una família de dona i home va tenir un fill molt diferent a ells, es deia Trimpit perquè era un elefant! Tenia una trompa molt petitona, en canvi les seves orelles eren gegants i tenia unes potes que no podien aguantar el seu propi pes. El pare que era un goril·la igual que la dona, era molt fort, perquè el seu pare era un pagès que treballava constantment en un camp de conreu , per això el senyor goril·la va néixer tant fort, ell volia seguir l'herència.

Un dia el goril·la pare va anar amb el seu fill a un lloc molt misteriós, La cova dels cent caps.

L' elefant
tenia molta
por perquè
era una
cova molt
tenebrosa
amb

moltes de ratapinyades. El seu pare volia deixar-lo allà perquè volia que fos fort i valent , però el que no sabia el goril·la és que en aquell lloc hi havia un monstre gegant amb dues enormes ales, unes dents més grans que les de Dràcula, uns ulls que et miraven fixament i unes potes plenes de sang. El goril·la va deixar al seu fill allà tot sol sense menjar ni companyia.

Quan l'elefant es va veure amb aquell monstre, era el doble de gran que Trimpit. El monstre el va agafar i el va dur al final de la cova on hi havia una ratapinyada molt gran que tots li deien Cap. L' elefant va començar a plorar a llàgrima seca perquè s'adonessin que eren cruels i no feien el bé. Totes les ratapinyades varen fer l'onomatopeia, ohh! que no li va agradar gens al Cap, per això va castigar a totes les ratapinyades a una endevinalla molt difícil; també va incloure al càstig a Trompit perquè va ficar-se a la seva cova.

*La meva picadura és nociva,
el meu cos és insignificant,
però el nèctar que jo dono,*

us el mengeu a l' instant.

L'endevinalla no la sabia ningú, ni el monstre. El Cap deia que era molt fàcil, i que si no la sabien es menjaria a tots. Tots estaven plens de por, l'elefant era petit i no sabia pensar, era un nadó que no sabia ni com es nomia. Després, el Cap, va dir una cosa que a tots els va deixar de pedra , que només tenien 15 segons d' encertar l'endevinalla.

Una ratapinyada va dir que era l'ovella, el Cap en un obrir i tancar d'ulls se'l va menjar. Una altra va dir la vaca, una altra el porc, una altra el ca,així un darrere l'altre però sense endevinar-la. El Cap, es va menjar a totes les ratapinyades, només quedava Trimpit. Ell no sabia què dir. De repent, va aparèixer una abella, a Trimpit li feien por les abelles i ell amb por va dir, una abella!, el Cap sorprès li va donar un aplaudiment amb totes les seves ganes. L'elefant no sabia perquè l' aplaudia només va dir una abella. Després Trimpit va raonar i es va adonar de que l'abella era la resposta correcta.

Ell, tot orgullós, se'n va anar de la cova, però abans d'anar-se'n el monstre li va dir una cosa molt important, que ja era un home i no un nadó amb por i sense saviesa, era millor que milions de ratapinyades i també li va dir que si volia estar amb ell a la cova, i li va dir que no perquè ell l'únic que volia era trobar al seu pare i estar amb la seva família i dir-los que ja és un savi que li varen dir una endevinalla a moltes criatures i només ell la va encertar.

Quan se'n va anar de la cova va sentir alegria perquè trobaria als seus pares. Però no sabia si el voldrien perquè el seu pare el va deixar allà sense cap motiu, només l'aspecte físic, però ell era molt intel·ligent i això no és fora, és dintre.

Els va trobar, estaven a 47 quilòmetres més allà de la cova. L'elefant pobret d'ell, anava a 2km/h, va sortir de dia i va arribar de nit. Els seus pares es varen sorprendre perquè no sabien què anava a sortir d'allà amb vida perquè varen pensar que estaria amb tanta por que es quedaria allà i a l' estar tant de temps, les ratapinyades es menjarien al seu fill perquè es moriria de fam. Trimpit els va dir als seus pares el què va passar, els seus pares el varen declarar savi Trimpit de Cap III i Trimpit més content que l'Arc de Sant Martí. Va anar una altra vegada a la cova per donar-los mil gràcies i sobre tot al Cap per l'endevinalla que va encertar. El goril·la es va empenedir del que va fer perquè no havia estat malament per ell sinó que l' ha beneficiat. Però el goril·la també es va alegrar perquè ara és pare d'un savi que sap totes les preguntes que hi ha i també perquè el seu fill ha trobat una cosa que se li dóna bé: la saviesa, i això és un aspecte que no totes les persones tenen.

La lliçó: Que no hem de despreciar a les persones, no valorar l'aspecte físic sinó el que hi ha a dintre i també que la saviesa és un aspecte molt important per la vida, ens pot ajudar a tenir un treball i fer el bé però no utilitzar-lo amb malícia.

Adrián Torrecillas

6èD Ed. Primària

Els alumnes de 4t d'ESO realitzen curtsmetratges per celebrar el Dia Internacional d'Internet segura

Els alumnes de 4t d'ESO hem escollit una manera ben original i didàctica per celebrar el Dia Internacional d'Internet segura. Hem realitzat uns curtsmetratges sobre algunes de les temàtiques més actuals relacionades amb aquest tema, ens hem dividit en grups de quatre persones i hem emprat programes per a l'edició de vídeo.

Els curtsmetratges tenen una durada de tres minuts i cada grup escollia la seva pròpia temàtica d'entre les que us explicam a continuació:

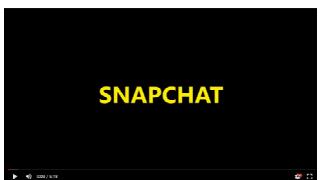
- *Ciberbullying*: el *ciberbullying* és l'ús dels mitjans telemàtics (Internet i telefonia mòbil principalment) per exercir l'assetjament psicològic entre iguals, concretament nins i joves.

Curtsmetratge Bullying - 4t ESO C

Javier Angosto - Nina Jade Wood - Anna Erika Comas
Guillermo Torre - Vicenç Coll

- *Whatsapp*: aquesta eina és actualment l'aplicació de missatgeria instantània mòbil amb més usuaris a tot el món, més de 1.000 milions!
- *Snapchat*: *Snapchat* és una aplicació mòbil que permet enviar vídeos o fotografies que s'esborren automàticament al cap de deu segons, amb missatges o sense, als destinataris escollits pel mateix emissor i que formen part de la seva base de dades d'amics.

Curtsmetratge Snapchat - 4t ESO D

Noelia Rodríguez - Andrea Ponti - Sofía Scrimini
Agustina Martín - Stephanie Cassagne

- **Sexting:** *Sexting* és la unió de les paraules angleses "sex" i "texting". Es refereix a continguts de caràcter sexual, compartits mitjançant el telèfon mòbil.
- **Ciberfrau:** el ciberfrau consisteix en l'organització d'estafes mitjançant Internet, essent un delicte cada vegada més estès.

Curtmetratge Ciberfrau - 4t ESO C

Ángel Rodríguez - Felip Caniu - Cristina Ruiz - Faustí Rodríguez

Com heu pogut llegir, es tracta de temàtiques molt actuals, que de ben segur seran de molta utilitat per als nostres alumnes en la difícil tasca de fer un bon ús de les noves tecnologies!

Departament d'Informàtica

Introducció als primers auxilis

Avui dia tenir un coneixement bàsic sobre els primers auxilis i saber com reaccionar en diverses situacions d'emergència és fonamental. Per això, al llarg de la segona avaluació en l'assignatura d'Anatomia Aplicada de Primer de Batxillerat hem tingut una petita introducció i contacte amb ells.

Prèviament ens vàrem disposar a conèixer totes aquelles situacions d'emergència que es podrien donar en diferents ocasions com què fer quan una persona sofreix un atac d'anafil·laxi o simplement quan es cau a la banyera.

També ens varen ensenyar com comunicar-nos amb els serveis d'emergència si ens trobem en una situació d'emergència o si alguna altra persona ho està.

Després de tenir la teoria superada i clara, era hora de passar a la pràctica. En aquesta ocasió, no hi havia millor prova per confirmar que la teoria estava clara que representar les situacions d'emergència més habituals i fer tot el procés d'aplicació dels primers auxilis i a continuació l'avís als serveis d'emergència. Per realitzar la simulació, ens vàrem dividir en petits grups d'entre tres i sis persones on cadascun havia de recrear una situació d'emergència diferent. Durant l'aprenentatge, se'n va deixar algunes mostres d'alguns medicaments per sol·ucionar o millorar els símptomes de la persona que sofreix la situació d'emergència.

Si qualche dia ens trobem en la tesitura d'haver d'afrontar una situació d'emergència, gràcies a aquesta introducció als primers auxilis ho podrem fer sense problemes i sense angoixar-nos, ja que ja coneixem els passos a seguir i el procediment correcte per dur-ho a terme.

Paula Zabala 1r BATX A

LA RUTA SALUDABLE

Durant el curs 2015-2016, els alumnes de Primer de Batxillerat que hem cursat l'assignatura d'Anatomia Aplicada, hem pogut fer durant algunes classes el nou projecte pensat pels pròxims anys, anomenat "La ruta saludable".

Aquesta ruta és pensada per tots els alumnes que necessitin espaiar-se, o que es trobin un poc malament, de manera que en aquesta puguin trobar llocs amb ombra per descansar, llocs on poder fer exercicis, per beure aigua... Així que els alumnes tinguin una manera diferent de treure els nirvis, en moments en què es trobin furiosos, cansats o enfadats, després d'un examen difícil...

Hem anat fent grups a les classes per poder crear diferents rutes amb els mateixos objectius, però per poder adaptar-se a tothom. Aquesta ha de tenir un temps d'uns 10-15 minuts i s'ha d'anar per ombra i sol, i no pujar gaires escales (a no ser que formin part de l'exercici).

Una de les propostes:

La nostra ruta, comença darrere l'aula de dibuix, i va per darrere les grades i el frontó fins a les grades de futbol, llavors cap als camps de futbet, per davant el bar i davall les aules de Batxiller. Finalitza dependent del lloc on hagis d'anar.

- Hi ha 4 llocs per fer exercici (1. baixar i pujar escales, 2. pujar la costa corrent, 3. abdominals i bots al pit, 4. córrer de diferents maneres) .
- Dos per beure aigua.
- ★ Tres per seure a llocs d'ombra i poder practicar les respiracions abdominals.
- ❖ Dos per seure al sol.

EDUCANT LA SALUT

Més de 3000 alumnes han passat pel despatx mèdic del CIDE durant aquest curs 15-16 i m'agradaria compartir algunes reflexions:

a) Alguns dels nostres alumnes desconeixen que un cop, una pilotada, una caiguda, la majoria de vegades suposa una molèstia, un dolor, un malestar que no desapareix al cap d'uns minuts, ni al cap d'uns dies, ja que el nostre cos necessita un temps per anar-se recuperant de la lesió i tornar al seu estat d'equilibri. Ni tampoc saben que les ferides tarden uns dies a cicatrizar... que no tot es ressol de forma instantània ni automàtica. I, fins i tot, en alguns d'aquests accidents no cal un tractament mèdic, es curen tot sols. Està clar que sempre hi ha circumstàncies que cal vigilar d'aprop i fer un diagnòstic acurat i un tractament immediat.

b) És important insistir en recomenacions bàsiques com:

- berenar al matí i menjar saludablement
- dormir a la nit, sobretot els dies anteriors als controls
- fer exercici de forma regular

c) Les conductes ansioses i agressives estan augmentant cada vegada més al nostre centre: crisis d'ansietat, cops de puny, consum de substàncies tòxiques...

Els nins i nines vénen a l'escola a aprendre, però també hi conviuen amb els seus sentiments i les seves emocions que a vegades no saben com gestionar.

Tal vegada cal considerar si val la pena promocionar els hàbits saludables, educar per a la salut, dedicar uns minuts al dia al treball interior per tal d'intentar cercar un equilibri físic, mental-emocional, social.

Per què, en el fons, sabeu quina és la definició de Salut segons l'OMS (*Organització Mundial de la Salut*)? És un **estat complet de benestar físic, mental i social, i no només l'absència de malaltia**.

Bon estiu!!

Lourdes Julbe - metgessa CIDE

GUANYADORS EN LLENGUA CATALANA

DELS PREMIS LITERARIS DEL DIA DEL LLIBRE SANT JORDI 2016

UN POC DE LA MEVA VIDA I MÉS

Hola, em dic Roc, he nascut en un petit poble devora Girona, i la meva vida no ha estat gaire fàcil.

Jo ara ja tinc dotze anys i ja sóc conscient del que la gent fa a favor i en contra de mi.

Quan vaig néixer hi va haver problemes pels quals al part vaig perdre tres coses molt importants per a mi: ma mare, un braç i mitja cama. No vaig aprendre a caminar fins als set anys, ja que mon pare no em podia mantenir tot sol i no li bastava el sou per pagar-me un braç i una cama ortopèdiques. La vida d'una persona sense alguna extremitat no és gens fàcil perquè a l'escola tot és més complicat.

Normalment, les persones que de tan petits tenen mancances tan grans pateixen un gran trauma a la vida, però jo no era així. Jo intentava oblidar-ho, fer una nova vida millor sense tenir en compte tot el que m'havia passat, però em vaig adonar que no era un treball gens fàcil.

A l'escola sempre hi ha persones que gaudeixen fent sofrir els altres, i, desgraciadament i per culpa de les meves mancances, jo era d'aquestes altres. Així que, ja vos podeu imaginar, des dels tres anys que vaig començar l'escola, he passat per diferents assetjaments. La gent no és conscient del que pot arribar a sofrir una persona en aquestes circumstàncies, però jo vaig ser més llest. Tothom diu que si estàs passant per un assetjament el que s'ha de fer és informar algú de la teva situació. Doncs, el que vaig fer als sis anys va ser explicar-ho a mon pare, tot el que em feien, i ell va anar a parlar amb la directora de l'escola i tot es va arreglar. Però encara que no ho paregui, vaig passar per tres anys durs de contínues bregues i molts més actes de sofriment.

Després d'afrontar aquesta petita part de la meva vida, mon pare va aconseguir els diners suficients per comprar-me les extremitats ortopèdiques, i, com ja vos he dit, als set anys vaig aprendre a caminar.

La meva vida va seguir sent un poc dura, perquè el meu pare va trobar una dona que pareixia bastant amable, però no ho era. Ell em va explicar que no estimava gaire aquella senyora, però algú ens havia de mantenir perquè no ens bastaven els diners. Aquells dies d'escola, vaig conèixer una nina, la Roser. Era una de les poques persones que entenien la meva situació, perquè, curiosament, ella estava passant per una de semblant, però no tan extrema com la meva. El seu pare havia mort feia quatre mesos en un accident de cotxe.

L'any passat, amb els meus onze anys, la Roser, la seva mare, el meu pare i la seva núvia vàrem viatjar fins a Suècia, perquè tant al meu pare com a la mare de la Roser els havien destinat a Estocolm per una oferta de feina. Els dos la varen acceptar i la Roser i jo som encara veïnats i bons amics. Fins i tot la núvia de mon pare ens va caure bé.

Això ha estat la meva vida fins ara, no és ni serà perfecta, perquè cap ho és, però al manco la meva demostra que tot és possible, i que es pot aconseguir un triomf amb dificultats, així que, ja sabeu, encara que l'objectiu sigui difícil, no és impossible.

Jara Puertas 1r ESO B

CICATRITZA D'UNA VEGADA

Al meu braç dret sempre queda,
la ferida sense sang teva,
que xucla ma vida lentament,
i fa que et tengui al pensament.
No només és al braç, el dolor,
la part més ferida és el cor.

La ferida no és externa,
aquest dolor és a dins,
que al meu cor ja no enlluerna
i el descompon a bocins.

Per què després,
de tant de temps,
segueix fent mal,
aquest senyal,
amb cap cura,
amb amargura,
sense final.
Tot ha estat com un combat,
amb principi, però no amb final,
sé que no té sentit,
però és que és la veritat.

Sé que et mereixes més que això,
però vull que sempre recordis,
que mai ningú t'estimarà com jo.

Julia Valera 1r ESO E

Els ulls no sempre ens fan bé

-No mamà, no necessit que siguis al meu devora sempre. Per què sempre vols venir amb mi?

-Perquè mai no has de mirar enrere.

-Però què dius mamà, que t'has tornat boja?

-Més m'agradaria filla, més m'agradaria.

-Me'n vaig al col·legi, tranquil·la, no miraré enrere, t'ho promet.

És estrany, tota la meva vida ma mare m'ha dit que no miri al darrere, que els ulls no sempre ens fan bé, que de vegades ens fan veure coses que en realitat no existeixen. No creieu que és molt estrany? Bé, també és perquè som dins d'una història. Supòs que l'escriptor ho deu fer amb qualche intenció.

-Ei, com estàs, Pau?

-Malament. Com hauria d'estar abans de començar l'escola després de tot l'estiu? Quin oi de vida...

Sempre era així, mai de bon humor. Sempre trobava una part negativa a les coses. Per sort, encara em quedava na Marta, que era molt positiva, encara més que jo, i això és molt dir.

-Marta! Ahir et vaig veure a la tintoreria, però no vaig ser a temps de saludar-te, perquè si no hauria mirat enrere...

Va ser estrany, perquè ella ja no hi era. S'havia esfumat, potser era per aquest motiu que ma mare em deia aquella frase tan peculiar.

En acabar l'escola, vaig anar cap a casa. En arribar, vaig notar com ma mare xerrava amb algú estrany. Plorava i demanava que no em passàs res a mi, sinó a ella, i repetia una vegada i una altra que era un error que va cometre ella de jove, que jo no en tenia cap culpa.

Sincerament, crec que l'escriptor està una mica sonat. A veure, que farà ara, enviar un unicorn a salvar-nos a ma mare i a mi?

-Tu calla, que aquí som jo l'escriptor, i no tu. Ja m'has llevat una de les idees que tenia. No em facis enfadar perquè et mataré ràpidament i em cercaré una altra protagonista. Perdó, perdó. Seguim amb la història.

Estava tan espantada, que no vaig atrevir-me ni a entrar. Vaig pujar corrent i vaig anar-me'n al llit. Aquell vespre vaig somiar que a cada pas que feia, el món es queia al meu voltant, només podia veure destrucció i caos. Només podia veure mort. No em podia aturar, a cada pas s'ensorrava el món i, si m'aturava, cauria amb ell.

Sabeu que era el pitjor? Que no era del tot un somni. Caminava cap a l'escola, destrossant tot el que tenia al darrere, sentia els crits d'angoixa, la boira grisa, els edificis caient com a simples cartes al buit. No veia res més que el soroll, i no sentia res pus que la boira densa i grisa dins els meus ulls. Realment no ho podia veure, però sí sentir-ho amb cada porus de la meva pell.

Per primera vegada entenia per què ma mare em deia que no miràs al darrere, perquè, a partir d'aquell dia, ja no podria. Si ho feia, no només cauria el món, sinó que jo cauria amb ell.

Pareixia com si només quedàs jo, allà tota sola en aquest món. Vaig plorar i cridar, vaig córrer i vaig caure, vaig fer tot el possible per intentar despertar, però, definitivament, allò no era un somni. Estava sola, i res ni ningú no em podia fer companyia ni entendre el que sentia. Vaig intentar cercar qualcú, vaig recórrer tota la ciutat per a trobar aquell maleït home, però ningú no va aparèixer. Definitivament ho havia de fer. Vaig girar el cap, vaig obrir els ulls i vaig caure. Vaig caure lentament fins a desaparèixer. Una caiguda lenta en un buit que només em duria a la mort eterna.

Què, al final m'havies de matar, eh?

És que si no, no quedava tan emocionant, ja m' entens.

-Em vols explicar, què vol dir això de caure el món i jo al darrere?

Quan un és infant viu dels somnis, però a poc a poc, la vida es va atracant, lentament i, quan mires enrere, t'adones que tot ha caigut i els teus somnis esdevenen la crua realitat. Només hi pots tornar quan et fas molt gran i la teva ment es torna a alliberar de la vida per tornar a somiar. La vida no és més que un cercle on els extrems es toquen.

Màrius Gelabert 3r ESO A

Tempestes

Alça la cara cap al sol, deixant que s'eixuguin les llàgrimes que cauen pel seu rostre. La calentor dels seus rajos envaeix cada centímetre del seu cos, causant un pessigolleig que, a poc a poc, la calma. Reprèn els seus plors desesperats quan es demana quan varen començar a complicar-se tant les coses, des de quan l'havien empès al fons d'aquell abisme. La vida mai no ha estat fàcil, però les coses s'han complicat tant que, d'aquest moment d'angoixa i angúnia, ja en gaudeix. Aquest moment del dia és quan, sense cap dubte, està sent ella mateixa, i no es confon en la personalitat i la vida que, pels que l'observen, ha hagut de crear. Només quan llàgrimes calentes cauen pel seu rostre desordenadament, gairebé destrossant les seves galtes, i punxants paraules ressonen per la seva ment, sap que és la seva vertadera persona allò que exhibeix, aquella penosa ànima en qui s'ha convertit, a qui tot li ha sortit malament i desitja estirar-se i dormir per sempre. Però es recorda a si mateixa que no pot, no pot fer-ho. És conscient que ja ha fet prou coses malament, i que no pot cometre una altra errada, ja no. Es convenç d'això mateix cada vegada que s'enfonsa, i tot i semblar increïble, ho acaba creient tot. Que demà serà un altre dia i que totes aquelles coses quedaran pel record, que un dia tots en riuran i haurà acabat el patiment, que canviaran les coses. Sí, n'està segura. Avui ha estat un mal dia, tal vegada duu uns mals mesos, però qualche dia el dolor acabarà. Tot ha estat culpa seva, demanarà perdó tan aviat com pugui i després segur que tornarà tot a la normalitat. Rialles, alegria, amor, és el que li depara el futur, està clar. Llavors s'aixeca del llit, lentament, per tal de no fer-se mal. S'apropa al tocador, i quan es mira al mirall, el cor gairebé li tomba. No s'esperava estar tan horrible. Amb cura, s'eixuga una altra vegada les llàgrimes que encara cauen pel seu rostre, i treu del calaix un pot amb maquillatge, i l'esponja per posar-se'l. Primer se l'escampa davall els ulls, per tapar les bosses que se li han format, i gairebé sense pressionar, baixa per les galtes fins als braços i les cames. Ja està, la seva pell ha tornat a la normalitat, i somriu al seu reflex, endinsant-se a la seva segona personalitat.

Però, de sobte, la porta s'obri, i sent la seva veu, cridant-la. Sabent què l'espera, s'arrufa i és conscient que maquillar-se no ha valgut la pena, que ja no pot seguir així. És llavors quan el seu marit entra a l'habitació, i li dóna flors que ha comprat per disculpar-se. Ella, pobra innocent, les accepta encantada, i el besa amb gratitud. És el seu marit i l'estima per sobre de tot, fins i tot més que la seva pròpia vida...

CONCURSO LITERARIO DÍA DEL LIBRO

Aquí vienen los textos premiados del Concurso literario del Día del Libro en lengua castellana. Saboreadlo bien, porque en ellos encontraréis: reflexión, superación, cromatismo, sueño, crimen, atrevimiento, picardía y sensualidad. Que aproveche...

EL SALÓN DE LOS ESPEJOS

Bajo el puente había una caída que mis ojos no llegaban a ver. El miedo me paralizaba, pero no volvería a sentir eso nunca más. No sentiría nada más si me tiraba ahí en ese momento. Estaba a punto de decidir si saltaba del puente más alto de la ciudad y moría o me quedaba y seguía soportando todo lo que me pasaba.

Un detalle, me falta deciros mi nombre, es que nunca nadie me lo ha preguntado, directamente me llaman “gorda” o “ballena”. Mi nombre es Celia y tengo 13 años.

¿Por dónde iba? Ah sí, tengo algo de sobrepeso y, desde que soy nueva, en la escuela todos me insultan y me envían mensajes anónimos con palabras ofensivas. Estoy sola en el recreo todos los días y sólo estoy feliz cuando estoy con mis padres o cuando hago dibujos de la feria que hay cerca del cole a la cual, siempre he deseado ir. Sólo la montaban durante una semana cada año así que siempre está llena de gente. Yo había ahorrado durante meses para poder ir y ver así la atracción nueva de este año. Pero aun así no podía seguir viviendo como hasta ahora.

Esta mañana, entregué una nota a mis padres explicándoselo todo. Les decía lo mucho que les quería. Estaba harta de que me humillasen, de la falta de amigos, y por eso he llegado a este punto ahora, al borde de un puente pensando si saltar o no. Pero mi instinto me decía que faltaba algo. De repente lo vi reflejado en mi mente. ¡La feria, sólo quería ir allí! Y no le di más vueltas. Cogí un taxi y me fui.

Al llegar a la feria quise buscar inmediatamente la nueva atracción. Entonces, encontré una sala negra con luces azules. Era “El salón de los espejos”. Imaginé que quizás me ayudaría a aclarar mis ideas, así que entré. Era como un laberinto en el que tenías que guiarte mediante tu reflejo. Iba deprisa porque no me interesaba demasiado, odiaba verme reflejada, hasta que alcancé la puerta de salida con tres espejos más.

Paré en el primero. Tenía una curva de principio a final hacia dentro*. En él mi cuero parecía más delgado. Por un instante, imaginé mi vida sin quilos de más, con amigos y

hasta quizás un novio. Pero inmediatamente volví a la realidad. Mi vida nunca sería así. Seguí caminando hasta el siguiente espejo.

Era igual que el otro pero con la curva hacia dentro. En este parecía mucho más gorda, espantosa. Por un instante, pasó por mi cabeza el horrible pensamiento de estar así de mayor. Ya no aguantaba ni un segundo más viéndome reflejada en aquel espejo. Prefería mirarme en el otro. Seguí avanzado y vi el mismo espejo que todo el mundo tiene en casa, sin curvas. En ese preciso momento, comprendí que cada espejo es como es, unos hacen que nos veamos delgados y otros que nos veamos gordos. Pero no se pueden cambiar, se han fabricado así. Cada espejo es como es y cada cuerpo es como es. Me lo repetí varias veces hasta ser consciente que no importa la apariencia física, es como un espejo, una ilusión.

Lo importante es lo que el espejo no rebela, el interior. La personalidad de cada uno es lo que nos hace distintos y especiales. No los quilos que pese cada uno. Lo que digan los demás da absolutamente igual. Si ven que con sus insultos no te ofenden acaban frustrándose y dejan de hacerlo. Siempre pensé eso, pero no lo tuve nunca tan claro como entonces. Y pensé esto para siempre: "Un espejo es como un físico, no rebela el interior" Salí de aquel lugar que me hizo cambiar mi vida por completo. Nada de escaparme ni de abandonar a mis padres. A partir de ese día, mi vida cambió completamente. Hoy, todo es diferente. Gracias a mi cambio de actitud, todo mejoró.

*Aquellos espejos eran o convexos, es decir, con la curva hacia fuera, o cóncavos, con la curva hacia dentro, alterando así el reflejo de cualquier cosa.

JÚLIA VALERA

1º ESO E

LA RESILIENCIA

De un día al siguiente
una gran lucha comienza
un golpe por sorpresa
una cuenta pendiente
mi cuerpo me traiciona y apresa.

Y la cura, un veneno del infierno
una larga lucha
en los días de invierno.

Miedo, tristeza y desolación
todo menos libertad
que está en lo más profundo de mi corazón
sin consuelo, sin piedad.

Lo malo de todo lo bueno es que se acaba.
Lo bueno es que todo lo malo, también.

Termina el invierno y sale el sol
Tarde o temprano, hay que despertar...

Veo que al final del túnel está la luz
un túnel con libertad y alegría
se acabó la pesada cruz
sobre mi espalda.

Y descubro algo nuevo
descubro la positividad de sí mismo
descubro mi resiliencia y me commuevo.

PAULA CONCEPCIÓN VILLALONGA

2º ESO A

EL SENTIMIENTO DE GUERNICA

Equinos, personas agonizando, una lámpara, sombras extrañas, y lo que parece ser una lúgubre habitación.

Muchos han intentado durante años adivinar el significado de este enigmático cuadro: ¿Quiénes son esas personas? ¿Qué relación hay entre ellos? Esos animales, ¿simbolizan alguna cosa?

Sufrimiento, agonía, miedo, ansiedad y oscuridad. Son algunos de los muchos sentimientos que una nación experimenta cuando se ve sometida a un hecho tan terrible como es la guerra. Casas y familias, todas destrozadas, calles, parques, playas, ya nunca serán lo que eran. La vida que la gente mundana llevaba, ya nunca será igual. Las mañanas tranquilas y soleadas, serán remplazadas por tardes lúgubres e inquietas, las colas en el quiosco de la esquina, se volverán en forma de filas interminables en los refugios. El bullicio en la plaza los días de mercado, se transformará en cánticos militares al son de la corneta.

Las pobres e indefensas madres, que se verán obligadas a dar a sus hijos al ejército, para que estos sirvan a su país. Las largas tardes delante de la lista de los combatientes difuntos, no tiene perdón. Los centenares de funerales en honor a guerreros que ayudaron a su país. Los hombres y mujeres, niños y niñas, rezando y mirando al cielo, pidiéndole a Dios que devuelva sanos y salvos a sus familiares, con la esperanza de volverlos a ver, aunque solo sea una última vez.

Los gritos y sollozos, desde la distancia, tal vez se confundirán con el graznido de un pato, con el rebuzno de un asno o incluso con el bramido de un toro, y las lágrimas y la sangre derramada, tal vez se camuflarán con la lluvia primaveral, o con la fría nieve invernal. Pero desde la distancia, sólo desde la distancia. Ya que lo que la distancia no es capaz de ver es el dolor que la sociedad siente.

Es a través de este cuadro, de este extraño cuadro, como expreso mi dolor y mi sufrimiento, para que la distancia conozca lo que se siente, y no sólo lo que se escucha y lo que se ve, para dejar salir todo el sufrimiento y la rabia contenida de un país durante tantos años. Es a través de este cuadro, como os cuento mi historia.

Pablo Ruiz Picasso

IVÁN ESTEBAN MACHO

3º ESO A

PROTAGONISTA DE UN SUEÑO SIN VIDA

Sueño que vivo en una realidad desierta de vida,
vivo anhelando lograr un sueño.

No sé qué es real

y si el sueño es realidad, no sé qué es sueño.

Porque vivo mientras sueño y sueño mientras vivo.

Dejo a la vida pasar,

pasa la vida y pasan los sueños.

Y cuanto más vivo, más sueño.

Y cuanto más sueño, más viva me siento.

La onírica crea mi vida y viceversa.

Un suspiro ansioso de vida,

se olvida en un resoplo repleto de sueño.

Una realidad fantasiosa

se recrea en un sueño real.

Entonces la realidad es un devenir surrealista.

Una realidad distorsionada,

en onírica es convertida,

en sueño es deseada,

en vida es repudiada.

Sobrevive gracias a un sueño sin vida.

Una ilusión de espejos cóncavos,
es la realidad de la que huyo en mis sueños.

La libertad es subjetiva.

¿No es acaso libre, el sujeto de este experimento,
al que nos gusta llamar vida?

El sujeto cree saber que cuando consiga su ansiada libertad,
la vida se habrá convertido en muerte y la muerte en final.

Pero tal vez de lo que huimos es de la vida,
y cuando esta acaba empieza una ilusión infinita.

O quizá esto es solo un sueño, si así es, no quiero despertar.

Os presento al monstruo de todos mis cuentos, su nombre: Realidad.

Es aquí donde ignoramos que la ignorancia es nuestra amiga,
pobres ambiciosos, buscan respuestas sin sentido.

Tal vez el saber esté prohibido,
en un mundo donde todo y nada es conocido.

Irónica existencia,
complica nuestra vida onírica.

Despierta vida, nada de lo que en ti acontece es realidad.

Porque nunca sabes que es un sueño,
hasta que el sol anuncia un nuevo día.

ANDREA CAÑELLAS

4º ESO B

UN ASESINATO EN DOMINGO

Desperté de mi peculiar cabezadita de cada domingo. Como era habitual, me levantaba del sofá e iba dirección al baño. A continuación me dirigía a la cocina a preparar mi estimado Capuccino con doble cucharada de azúcar. Verdaderamente, los domingos era el mejor día de la semana. Volvía al sofá y miraba todos los anuncios que daban por la tele, me hundía en mis pensamientos, a veces relacionados con dichos anuncios y a veces sin ningún sentido. Me daba igual, era domingo, tenía todo el tiempo del mundo.

Pero jamás olvidaré ese domingo. No me acuerdo del día exacto, ni del mes, pero los hechos permanecerán conmigo hasta la tumba. Desperté, fui hacia el baño y me dirigí a la cocina. Iba por la segunda cucharada de azúcar, cuando apareció. Noté su

presencia por su molesto comportamiento. Me miraba, me acariciaba continuamente el brazo o la nariz, pero de una forma que no todo el mundo sabe hacer. Los nervios superaban mi dote de autocontrol, no aguantaba más, debía hacerlo. Y sin pensar ni cuándo ni cómo ni por qué, lo hice, la maté. Evidentemente no pensé en las consecuencias y tampoco me importaban demasiado, era domingo, tenía que seguir mi rutina, así que volví al sofá para disfrutar de los fascinantes anuncios. Alguna cosa cambió en mi interior, el remordimiento me reconcomía y no podía evadirme en mis pensamientos, solo oía en mi cabeza el horrible sonido que realizaba la pobre antes de darle la muerte. Decidí volver al lugar donde se había cometido el crimen. La vi allí, tendida en el suelo y lo único que pude hacer fue ponerme a llorar. Me arrepentía tanto de mi acción, la cogí como pude y la puse sobre la mesa, intenté con todas mis fuerzas devolverle la vida, pero fue en vano. Probablemente tenía una familia a la que quería y posiblemente ellos también la querían, y amigos, seguro que tenía muchos amigos, pensaba mientras tanto. Soy un monstruo, un terrible monstruo sin corazón, debo morir yo también, me repetía continuamente.

No tuve más remedio que acudir a mi hermana, ella me entendería y me daría soluciones. Le conté todo lo sucedido con cada movimiento, cada detalle, sin dejarme ni un solo acto. Además, le expliqué mi enorme angustia. Lo único que hizo fue reírse a carcajadas unos minutos sin parar. No entendía nada, como una cosa tan seria podía causarle tanta alegría.

De camino a casa la inquietud me roía y veía su cara por todas partes. Temor, tristeza, preocupación, agitación eran sentimientos insólitos de un domingo.

Llegué a casa y la volví a ver en la mesa de mi cocina. La cogí y la enterré en el jardín, se merecía un funeral digno y así lo hice. Me prometí a mí mismo no volver a matar ninguna mosca en lo que me quedaba de vida. Además, ahora, todos los domingos los paso con una de ellas como un acto de perdón. Gracias a ella he aprendido a mirar más allá de unos simples anuncios de televisión. Le estaré eternamente agradecido.

PAULA SOLANO

1º BACHILLERATO A

LOS HIJOS DEL HIELO

"In your atmosphere."

Sombras, había sombras por todas partes. Pero tampoco me importó. La música seguía sonando, evaporaba la sangre que paseaba calmadamente por mis venas a su son y permitía que diminutos copos de nieve acariciaran mi desértico rostro. Me rodeaba la oscuridad, mas, ¿no es acaso la oscuridad la verdadera luz para aquel que no quiere ver ni ser visto? Las notas seguían nadando en el mar que era mi gozo. Se acercaba el estribillo. Me aupé sobre mis dos patas y aullé ese "you" que amenazaba con romper las copas de cristal de media galaxia si es que esta se decantaba por aparecer. Aullé salvaje. Aullé rasgado. Pero no te confundas, lector. Mi aullido fue perfecto, pues antes que cualquier dios todopoderoso y creador va la humilde pureza de la vida pura, aquella que ni siquiera sabe de sí misma. En aquel momento mi alma atravesó mi insensible costillar y se fugó lejos, dejando así mi cuerpo a solas, lidiando con la erección del vello de mi cuerpo. Voló el alma. Nadó lejos el alma, atravesando lagos, bosques y montañas hermanos, pues los humanos les prohibieron ser un único ser poniendo un nombre distinto a cada uno como cruel y merecido castigo por no saberse a sí mismos. Parece ser que saber es poder, pero quién quiere poder si ya se tiene todo cuanto se necesita. Y no vuelvas a confundirte, lector. Lo necesario es esencial, y lo esencial es perfecto. Mi alma no es perfecta. Mi cuerpo le era innecesario. Por eso, y aún sin ella misma saber por qué, aprovechó mi aullido a la blanca luna llena para alzar un inherente vuelo hacia las blancas nieves, esas tan altas, esas tan lejanas, casi inalcanzables, esas que son perpetuas, esas que yacen inmóviles, a la espera de un beso ardiente que las derrita y las haga sonrojarse acaloradas como mi extasiada sangre. Por ellas páramos, cumbres, mares e inexorablemente ciudades recorrió mi alma en unos segundos. Mas mi alma no sabe de la vida, por eso se extravió y no consiguió encontrar su destino, habiendo hecho así kilómetros y kilómetros de estepa en la dirección equivocada, aunque no era culpa suya. Tal vez aquellas nieves no existieran. Tal vez ya las hubiera alcanzado otra ánima y las hubiera derretido. Tal vez esa otra alma ya fuera perfecta y, volando libre, hubiera coronado ya aquellas pálidas cumbres en un impulso de avaricia, privando a la mía de la luz que necesita. Eso sería desde luego denostable, pero más todavía sería irresoluble, pues mi alma quedaría desposeída de su perfección, viéndose de esta manera obligada a retornar con las manos vacías a mi cuerpo, ya inerte, dado que los besos dulces de la melodía lo han abandonado, dejándolo únicamente con el sordo

fluir de la sangre ya condensada. Pero mi alma no se rinde, sigue buscando y buscando hallar las riendas que ejerzan control sobre sus caballos desbocados. Mientras tanto mi cuerpo, antropomórfico pero inhumano, inhumano pero tampoco animal, se arrastra dentro del mundo de los hombres, enjaulado entre bosques de piedra y metal, armado únicamente con una sonrisa educada y un rostro inexpresivo, escudo y espada que evitan posibles estocadas que descubran al mundo que no es más que un caparazón hueco a la espera de que las agitadas aguas de la cordillera inalcanzable le traigan su alma ya completa, ya perfecta, ya satisfecha.

GRAVITY

Esa tarde nevará
sobre la ciudad roja.
Estará oscuro
y hará frío.
¡Vaya si hará frío!
Tú lo sabes mejor que yo.
Esa tarde tú no querrás
salir de casa.
Yo tampoco.
¿Para qué
nos vamos a engañar?
Más allá de tu cuerpo,
no se me ha perdido nada
entre los edificios revolucionarios.
Así que
me tumbaré en el sofá
a leer un libro.
O por lo menos
lo intentaré,
si el vaivén de tus caderas
me lo permite.
Definitivamente no.
Tus caderas tienen frío,
y no parece que el calor
de la chimenea sea suficiente.
Diles que no se preocupen.
Mis brazos las rodearán.
Que tampoco se alarme tu cuello.
Ya sé que es bastante celoso,
así que lo mantendré ocupado
para que no vea
cómo el suelo del salón
se inunda de mis Levi's,

tus Calvin Klein
y de nuestras chaquetas
de Abercrombie.
Será embriagador,
así que escribiré
mis mejores poemas
entre los surcos de tu espalda.
Después mi lengua
se dará un paseo entre las
espigas doradas
que adornan tu vientre.
En guardia. Firmes. Erizadas.
Como si no quisieran separarse
ni un instante
de mis papillas gustativas.
Seguiré la senda y sólo
me quedará San Pedro,
que me abrirá las puertas
al cielo sin ya siquiera preguntarme
qué hago allí. Ya lo sabe.
Si no te importa,
aprovecharé mientras
tú gimes
para darle las gracias a Dios
por haberte hecho tan bella.
No sé qué pasará después.
No tengo respuestas para todo.
Sólo sé que me iré a dormir
preguntándome
si los Reyes Magos
me traerán un jersey
como el año pasado.

12 OTRA VEZ

Puedo escribirte
un poema
ahora mismo,
aquí,
contigo
a mi lado,
y no lo sabrías.
Hablamos
lenguajes distintos.
Podría decirte
que te quiero
todo el tiempo,
y no escaparía
a la verdad.
O podría
escribir
una antología
a cada una
de las sonrisas
que me dedicas.

Y no lo sabrías.
Hablamos
lenguajes distintos.
Sólo espero
que con un beso,
como los niños
pequeños,
consiguieras
entender
lo que siento.

RICARDO MARTÍN

2º BACHILLERATO B

GUANYADORA DEL CONCURS LITERARI
LLENGÜES ESTRANGERES - ANGLÈS
1r D'ESO

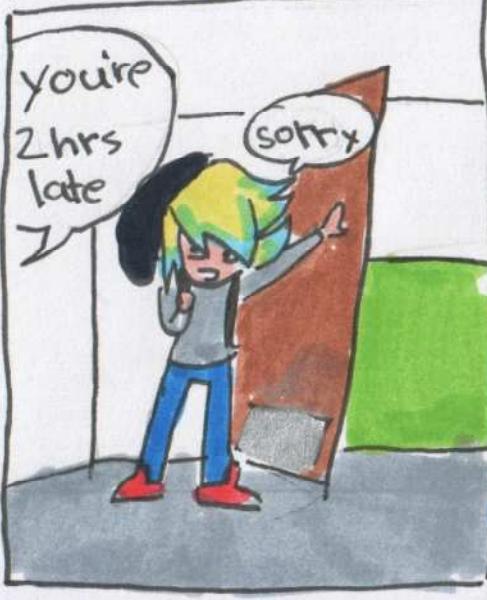
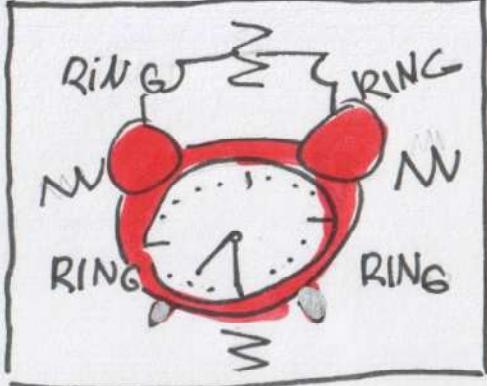

Reallytx in pictures 8/8

Feeling pretty good about myself today!
Think I'll take a photo for posterity!

USDL MORNING ROUTINE

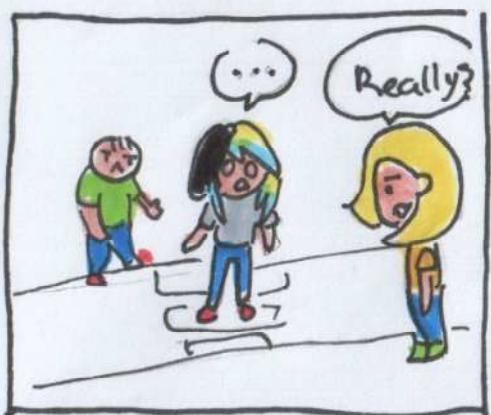
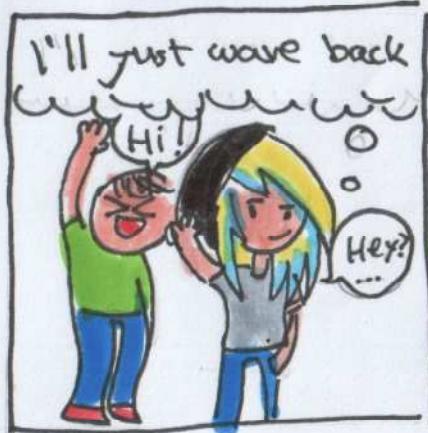
NUTELLA

EARLIER

UNPLESANT WAVE

Annetta Bentley

1r ESO C

**GUANYADOR DEL CONCURS LITERARI
LLENGÜES ESTRANGERES - ANGLÈS
3r D'ESO**

THIS WAR OF MINE

In 2930, a war had just started because a group of people called “Ezic” attacked the king and he government. The cities fell into chaos while Ezic destroyed houses and killed people.

Now is the time to survive:

We were three people in my house: Arica, Boris, Zach and me. Every night, we had to defend the house while one of us went looting. One day, when I was in a supermarket, I saw an army man talking to a girl... who he wanted to kidnap! Quickly, before the soldier did nothing, I hit his head with a rock – my angry feelings told me to kill that soldier... and I did!

When I went back home with food and other basic stuff I took from the dead soldier, my housemates helped me not to think about it any more, so I just relaxed in bed. Then, on the next morning, I met a street seller and we made several deals... Indeed, we became close friends in five or six minutes! Later, in the afternoon, I made my way to the military base, where I could get some alcohol and bullets to use the dead soldier’s machine gun. Finally, at night, I was already there when I was seen with my new weapon. As a result, they shot me... but they failed! Straight away, I heard a voice shouting: “an enemy has stolen our items! kill him!” In that very moment, I had to shoot to avoid being murdered. Then, I was killing one of the soldiers when I heard: “an ally has been defeated!” Next, I run home and, when I got there, I found a lot of soldiers shooting my friends. Eventually, I gave up and I was finally killed.

Carlos Climent

3r ESO B

**GUANYADORA DEL CONCURS LITERARI
LLENGÜES ESTRANGERES - ANGLÈS
4t D'ESO**

RED, BLUE, DECISIONS...

I used to think of you,
spending all my solitary cold nights,
in a devastated, dead city,
where everything seemed dark and blue,
and I was just wishing to feel a red light.

There weren't days in that town,
the nights had the royal crown,
all around there were crowds,
who wore giant jackets,
trying to protect themselves
from a coldness similar to no one.
Nothing could prevent the feeling
the air was constantly bringing,
loneliness and isolation,
burning shouts and tears freezing,
there was no occasion
for deep conversations.

Sick of the weather
I decided to run away
from the place where I'd spent
my whole existence.
I couldn't only look ahead
just thinking about my future,
I was about to leave my home,
because the surroundings
were turning turbid;
at the pace of my soul.
What I needed first,
was to say goodbye,
to my abode, to you.
So I headed to the installation
where you slept,
(sorry, can't call it home)
even though it was 5am.
Knocked at your door,
with the heart in a fist,
then I tried to look at your eyes,
but they were full of emptiness.

I expressed all that I felt,
surrounded by pain and misunderstanding,
you were only hearing
one thing given off by my throat:
the fact you were losing me.
I left that chilly building,
after putting on my coat,
but my bones were still shaking.

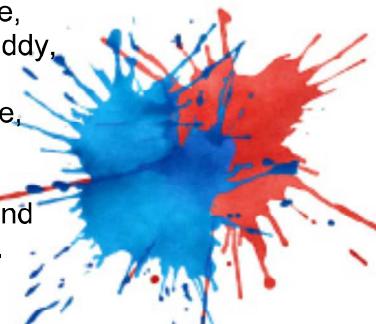
Firstly, I considered that that'd been strange,
but later I realized it was typical of you,
how easy you made a change,
and I became the evil and guilty,
obviously you were always the victim.

I went to my apartment,
I packed my few possessions,
I looked for the last time to the environment,
it almost made me stay there,
I instantly had the sensation
I would have a lot of care,
from the people...
people didn't exist for me.

Wet eyes and blown mind,
I left accompanied of the moon,
the permanent satellite,
specially for me it shined,
she thought it was soon,
too late, I'd found out I wanted sunlight.

The following steps,
caused a reaction in me,
I stopped feeling like disgusting streps,
I was starting to believe,
that I could get that location,
as I call it "the heat station"
where I could get to know the morning,
the balance and the emotion
of having a marriage ring.
Only that covering my body,
which wouldn't tremble anymore,
I'd be far from humans that are noddy,
insensitive and inexpressive,
like my past milieu were with me,
causing me real sore...

I focused myself to get that ground
worn with red, instead of blue.

Nuria Gallego
4t ESO D

**GUANYADORA DEL CONCURS LITERARI
LLENGÜES ESTRANGERES - ANGLÈS
1r DE BATXILLERAT**

WHY ME?

Annie was sleeping when the phone rang. Nobody answered the phone. Afterwards, she went to the kitchen, where she prepared breakfast.

As every Saturday, Annie caught a bus to meet her friend Alice. However, that day, Alice did not show up, so she decided to call her:

- Alice: Hello?
- Annie: Hi Alice! We were supposed to meet at 11 o'clock. Where are you?
- Alice: Who are you?
- Annie: I'm Annie!
- Alice: I don't know anybody called Annie! You must be mistaken... I'm sorry!

Annie understood nothing – she thought that it was just a joke. Then, she decided to go for a walk.

While she was walking, Annie saw her parents. She got closer to greet them, but they told her that they didn't know her and that they didn't even have a daughter.

Later, Annie visited her friends and cousins... but they didn't know her either! What was happening? Nobody knew Annie! As a result, she was both scared and sad. Why me? Annie thought desperately.

Suddenly, she started to fade away. First, her feet; next, her legs; then, her belly, hands, and arms; and, finally, her head!

RIIIING!! RIIING!!

The phone rang and Annie woke up.

- Alice: Annie, I have been waiting since 11 o'clock!

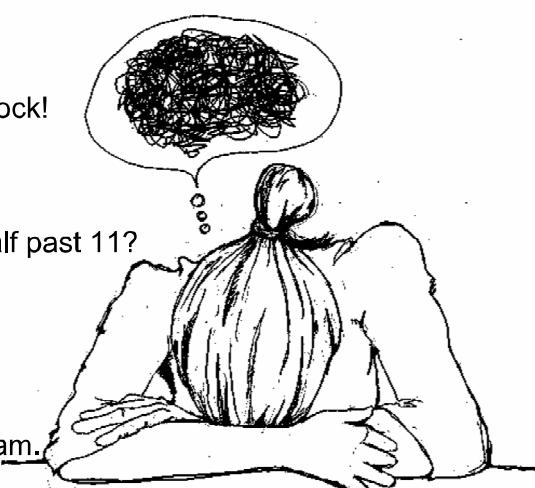
Annie recognized the voice! It was Alice!

- Annie: Oh! I'm sorry, Alice. Can we meet at half past 11?

- Alice: Of course! See you later!

Annie was so glad that Alice knew her.

Later, she found out that it had been only a dream.

Paula García
1r BATX A

WALTZ OF DARKNESS

I don't feel you.
I don't feel your fingers
when they are grazing mine.
And your lips tremble
when you kiss me
and they also cry
with a fake smile
that breaks your face
and hurts you,
and you don't care.
Then you tear yourself apart
little by little
leaving just your smell,
and some old memories
full of the fantasies
only you and me know.
You make me believe
the Earth is sky,
that I can fly,
that I dance with you
and we never stop.
I reckon I'm afraid.

I'm afraid of falling
off this porcelain seesaw,
whose pieces are being
smashed to bits.
But you are still singing
expressly for me
in this lonely dark night.
And I hate my mind
for thinking about a spectre,
for making me crazy
and not letting me get over
something it's already dead.
So I'm here
fighting against my bed,
reconstructing your figure
with the strength of my tears
and the desire of your care.
I wish you could be by my side,
and it was only
a comma in our story
that joins the two poles
which weren't meant to be apart.

Claudia Gallego

2n BATX B

MEINE FAMILIE

Ich bin Lucía. Ich bin dreizehn Jahre alt. Ich komme aus Spanien und ich wohne in Palma. Ich liebe rhythmische Gymnastik und Musik. Mein Lieblingsessen sind die Eier mit Kartoffeln. Mein Geburtstag ist im September, deshalb liebe ich den Sommer. Ich erne Deutsch, Spanisch, Katalanisch und Englisch, aber Englisch gefällt mir nicht.

Mein Bruder ist Javier und er ist zwölf Jahre alt. Sein Geburtstag ist im September, er liebt den Sommer. Er kommt aus Spanien und wohnt in Palma. Er liebt Fußball. Sein Lieblingsobst ist die Birne und sein Lieblingsgemüse ist die Tomate. Er lernt Spanisch, Katalanisch und Englisch.

Meine Mutter ist Ana und sie ist neunundvierzig Jahre alt. Sie kommt aus Barcelona und sie wohnt in Palma. Sie liebt in die Alpen wandern und schwimmen. Sein Lieblingsgemüse ist der Salat und sein Lieblingsobst ist die Melone. Sein Geburtstag ist im Oktober, deshalb liebt sie den Winter. Sie ist verheiratet mit Miguel, mein Vater. Er ist vierundvierzig Jahre alt. Er kommt aus Madrid und er wohnt in Palma. Er liebt kochen und er spielt gerne Fußball. Sein Lieblingsobst ist die Anana und sein Lieblingsgemüse ist die Möhre. Sein Geburtstag ist im November, aber er hasst den Winter.

Mein Großvater ist Alfonso, er ist zweiundachtzig Jahre alt. Er kommt aus Madrid und er wohnt in Badajoz. Und sein Geburtstag ist im Dezember, aber er hasst den Winter. Er ist verheiratet mit Miguela, meine Großmutter. Sie ist achtzig Jahre alt. Sie kommt aus Madrid und sie wohnt in Palma. Und ihr Geburtstag ist im Januar, deshalb gefällt sie dem Winter.

Mein Großvater ist Francisco, er ist achtzig Jahre alt. Er kommt aus Spanien und er wohnt in Palma. Und sein Geburtstag ist im April, aber er hasst die Frühling. Er ist verheiratet mit Ana, meine Großmutter. Sie ist achtundsiebzig Jahre alt. Ihr Geburtstag ist im November, deshalb liebt sie den Winter. Sie Kommt aus Barcelona und sie wohnt in Palma.

Mein Onkel ist Luís und er ist vierundfünfzig Jahre alt. Sein Lieblingsobst ist die Himbeere und sein Lieblingsgemüse ist die Paprika. Sein Geburtstag ist im Juli,

deshalb liebt er den Sommer. Er ist verheiratet mit Mercè und sie ist zweiundfünfzig Jahre alt. Ihr Geburtstag ist im Februar, aber sie hasst den Winter. Ihr Lieblingsobst ist den Kiwi und sein Lieblingsgemüse ist die Gürke. Sie wohnen in Madrid.

Meine Tante ist Eulàlia, sie ist vierundvierzig Jahre alt. Ihr Geburtstag ist im März, deshalb gefällt ihr gern die Frühling. Ihr Lieblingsobst ist die Pflaume und ihr Lieblingsgemüse ist der Salat. Sie ist nicht verheiratet.

Lucía Conde
2n ESO E

DAS GEHIMNISS DER NACHT

Die Nacht brach herein, die Dunkelheit legte sich lautlos über die Straßen Londons. Im Moment, wo die Sonne sich nicht mehr am Horizont befand, verschwanden die Menschen in ihren Häusern und kamen nicht mehr heraus bis die ersten Sonnenstrahlen auf die Häuser schien, denn jeder hatte Angst was sich in der Dunkelheit dieser Stadt befand. In den letzten Monaten wahren um die dreißig Personen spurlos verschwunden, das machte die Menschen nervös, man hatte sogar eine Ausgangssperre verhängt "jeder der nicht unbedingt auf die Straße muss sollte es auch nicht". Damit beendete der Bürgermeister seine Ansprache an die Bevölkerung. Doch das das hatte Simon nicht mitbekommen, den er lebte im Internat und dort bekam er wenig mit was in der Stadt geschah. Simon stieg jede Nacht durch das Fenster und verschwand in den dunkeln Straßen Londons, genauso in dieser Nacht, es war schon gegen Mitternacht als er sich in seinen Mantel hüllte und auf den Weg machte. Es war ihm ein liebgewonnenes Ritual geworden und füllte sich in diesen Momenten unsagbar frei. Sein Weg führte ihn jedes Mal durch die Hamilton Gardens.

Die Gärten waren Nachts geschlossen doch es gab einen kleinen Eingang auf der Ostseite der nicht verschlossen war. Er lauschte der beruhigende Stille der Nacht, doch dann unterbrach ein leises Summen seine Gedanken. Simon drehte sich um doch er sah niemanden, langsam wurde es ihm unheimlich. Schnell stand er auf und wollte Richtung Ausgang als er gegen jemanden stieß, er stolperte nach hinten, konnte sich aber noch abfangen, erschrocken schaute er auf und vor ihm eine Frau. Sie hatte ein elegantes schwarzes Kleid an, ihr langes schwarzes Haar bewegte sich leicht in der kalten Abendbriese, ihre Gesichtszüge waren sehr definiert, ihre Lippen waren dünn und klein doch ihre Augen waren groß und dunkel.

-Guten Abend- sagte sie mit einer süßen Stimme, ein Schauer über seinen Rücken. Er atmete tief ein und begrüßte sie dann mit einem einfachen-Hallo-

-Kann ich mich neben dich setzen?- Fragte sie mit einem breiten Lächeln auf dem Lippen, Simon nickte.

-Ist sie nicht schön?- Fragte sie nach ein paar Sekunden komplett still.

-Wer denn?-

-Die Nach. Der Tag ist so falsch, jeder man versucht alles perfekt zu sein, zu machen, doch die Nacht entfesselt das wahre Gesicht der Menschheit. Die meisten Menschen vertrauen der Dunkelheit ihre dunkelsten Geheimnisse an, denn sie glauben sich in Sicherheit, doch die Nacht ist mehr als Dunkelheit-

-Was meinst du damit?- Sie lächelte vielsagend

-Hast du es nicht gelesen?-

-Was gelesen?-

-Es sind über dreißig Menschen die letzten Monate verschwunden.-Simon schaute sie verwundert an!

-Die Polizei glaubt das ein Serienkiller am Werk ist, doch kein Menschliches Wesen kann solch eine Tat vollbringen-

-Was sollte einem sonst mitten in der Stadt angreifen ?-Sie zuckte die Schultern und schaute dann wieder in den Himmel, dann nahm sie ein Buch aus ihrer Tasche und legte es Simon in die Hände, Simon schaute sie verwundert an.

-Dort drin wirst du alle Antworten finden- sagte sie mit trauriger Stimme. Simon schaute sich das Buch an, es war ein altes Exemplar und als Überschrift hatte es: Die Kreaturen der Nacht.

-Aber...-Doch der Platz, wo sich gerade noch eine junge Frau gesessen hatte, war leer, Simon drehte sich um doch, er fand sie nicht dann, wendete er sich wieder an das Buch. ES war vor über 200 Jahren geschrieben wurden, er blätterte im Buch herum und entdeckte dort den Namen der Schriftstellerin, er lautete: Rebeca McClayn

MEIN TAGESABLAUF

Ich stehe um acht Uhr auf, dannach frühstücke ich mit meinen Schwestern. Ich ziehe mich an, und ich putze mir die Zähne. Um halb neun verlasse ich das Haus und gehe ich in die Schule. In die Schule lerne ich Mathe, Englisch und Deutsch. Mein Lieblingsfach ist Deutsch weil ich sprechen mag. In der Pause esse ich zu Mittag und um vier Uhr gehe ich nach Hause. Ich gehe zu Fuß nach Hause. Um fünf Uhr mache ich meine Hausaufgaben und ich räume mein Zimmer auf. Anschließend gehe ich zur Ballett-gruppe. Um neun Uhr esse ich das Abendbrot und später sehe ich mir einen Film an. Ich gehe um halb elf ins Bett.

Nuria Ramo
4t ESO B

DAS LEBEN VON PAULA

Ich heiße Paula, ich bin 27 Jahre alt und ich bin Schauspielerin von Beruf. Deshalb reise ich oft. Ich bin in Italien, Griechland, Frankreich, Spanien, Amerika... gewesen.

In einer normalen Tag stehe ich um 9 Uhr auf. Dann dusche ich und frühstücke. Ich trinke eine Tasse Kaffee oder Orangensaft und esse zwei Brötchen mit Butter und Marmelade. Milch mit Müsli mag ich auch. Ich mache Betten und putze mir die Zähne. Später nehme ich das Auto und fahre in die Arbeit. Ich arbeite von 10:30 bis 16. Danach mache ich das Mittagessen im Restaurant und dann treffe ich um 15.30 Uhr immer mit meinem besten Freund. Ich mag schwimmen, tanzen und Klavier spielen auch. Anschliessend, sehe ich fern und dann schlafe ich ein. Manchmal lese ich eine halbe Stunde im Bett.

Meine Familie wohnt in Mallorca Zentrum. Meine kleine Schwester ist schon 17 Jahre alt und ist Studentin. Mein Vater ist jetzt 50 und er ist Kaufmann von Beruf, aber er war Schauspieler auch. Meine Mutter ist 40 und ist Lehrerin. Sie haben ein Einfamilienhaus mit zwei Stockwerken : bequem Wohnzimmer, Esszimmer, moderne Küche und eine kleine Toilette sind im Erdgeschoss, drei Schlafzimmer und zwei grosse Badezimmer sind im ersten Stock. Eine hell Garage haben sie auch.

Paula Solano
1r BATX A